

อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

อนุวัฒน์ สรรวนรัมย์*, ดร.ณิ รุจกรกานต์**

*กลุ่มงานจิตเวชและยาเสพติด โรงพยาบาลลำตะเทมชัย

**คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา

วิธีการ การวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนายในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีอายุ 12 - 15 ปี เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.89 และ 0.72 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีจำนวน 371 คน พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($r=.354$, $p\text{-value}<.001$) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น ($r=.267$, $p\text{-value}<.001$) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($r=.431$, $p\text{-value}<.001$) การควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ($r=.429$, $p\text{-value}<.001$) และการควบคุมตนเองด้านจริยธรรม ($r=.267$, $p\text{-value}<.001$) และเมื่อนำตัวแปรเข้าสมการวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression coefficient) พบว่ามี 3 ตัวแปร ได้แก่ การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ($R^2 \text{ change}=.186$) การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน ($R^2 \text{ change}=.095$) และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ($R^2 \text{ change}=.019$) ที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 29.90 ($R^2=.299$)

สรุป การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลจากการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการออกแบบกิจกรรมหรือพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเน้นที่การพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

คำสำคัญ การเสพติด การควบคุมตนเอง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

Corresponding author: ดร.ณิ รุจกรกานต์

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

E-mail: drdarunee@gmail.com

วันรับ : 24 มีนาคม 2567 วันแก้ไข : 30 เมษายน 2567 วันตอบรับ : 2 พฤษภาคม 2567

Influence of Self-Control on Risk Behaviors of Substance Abuse in Junior High School Students

Anuwat Saruanrum*, Darunee Rujkorakarn**

*Psychiatry and Drugs Group of Lamthamenchai Hospital

**Faculty of Nursing, Mahasarakham University

ABSTRACT

Objective: This predictive correlational research aimed to determine predicting factors of behaviors for substance abuse in junior high school students in one district of Nakhon Ratchasima Province.

Methods: This correlational research aimed to predict risk behaviors of substance abuse in junior high school students. The research instruments included measures of self-control for high school students and risk behaviors for substance abuse in junior high school students. Cronbach's alpha coefficients for internal reliability were 0.89 and 0.72, respectively. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation coefficients, and multiple regression analysis.

Results: The sample comprised 371 junior high school students in one district of Nakhon Ratchasima Province, Thailand. The results showed that risk behaviors of substance abuse in junior high school students were associated with five variables of self-control: self-control in work performance ($r=.354$, $p<.001$), self-control from stimulation ($r=.267$, $p<.001$), self-control in emotions ($r=.431$, $p<.001$), self-control in interpersonal relationships ($r=.429$, $p<.001$), and self-control with ethics ($r=.267$, $p<.001$). In the regression model, three self-control variables predicted risk behaviors of substance abuse in junior high school students, accounting for 29.9% of the variance ($R^2=.299$). These three variables were self-control in emotional aspects (R^2 change=.186), self-control in work performance (R^2 change=.095), and self-control in interpersonal relationships (R^2 change=.019).

Conclusion: These results could be used to help design activities or develop programs to prevent risk behaviors for substance abuse in junior high school students by promoting self-control in emotional aspects, work performance, and interpersonal relationships.

Keywords: drug abuse, self-control, junior high school students

Corresponding author: Darunee Rujkorakarn

E-mail: drdarunee@gmail.com

Received 24 March 2024 Revised 30 April 2024 Accepted 2 May 2024

บทนำ

การเสพยาเสพติดเป็นปัญหาระดับนานาชาติ การใช้สารเสพติดมักจะเริ่มในวัยรุ่นซึ่งเป็นระยะที่มีความสำคัญของการพัฒนาสมอง¹ แม้ทั่วโลกจะมีนโยบายการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมให้เยาวชนห่างไกลจากยาเสพติด ก็ยังพบเยาวชนเสี่ยงใช้สารเสพติดประเภทใดประเภทหนึ่งจากรายงานขององค์การอนามัยโลกพบว่าประชากรทั่วโลกใช้สารเสพติดประมาณ 270 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.5 ของประชากรโลก² ซึ่งมีอัตราการใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 30 นอกจากนี้ยังมีประชากรของโลกถึง 35.6 ล้านคน ที่ต้องทนทุกข์ทรมานหรือมีความผิดปกติทางจิตจากการใช้สารเสพติด³ และกลุ่มเยาวชนมีความผิดปกติทางจิตถึงร้อยละ 26 จากการใช้สารเสพติด⁴ สถานการณ์ยาเสพติดในประเทศไทยคาดการณ์ผู้ใช้สารเสพติดของประเทศไทยไว้ที่ 3.75 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 7.46 ของประชากรคนไทยที่มีอายุระหว่าง 12 - 64 ปี⁵ จากรายงานสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในปี พ.ศ. 2564 พบว่าในการจับคดีสารเสพติด จำนวน 337,186 คดี มีผู้ต้องหาคดีสารเสพติด จำนวน 350,758 ราย และมีผู้ใช้สารเสพติดต้องเข้ารับการรักษารักษาบำบัดสารเสพติด จำนวน 168,576 ราย ซึ่งกลุ่มที่เข้ารับการรักษารักษาบำบัดมากที่สุดคือช่วงอายุ 20 - 29 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.25 สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือยาบ้า คิดเป็นร้อยละ 79.20⁶ แต่อย่างไรก็ตามจากรายงานสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงสาธารณสุข ในปี พ.ศ. 2564 พบว่าผู้ใช้สารเสพติดเข้ารับการรักษารักษาบำบัดสารเสพติดจำนวน 196,712 ราย กลุ่มอายุที่ใช้สารเสพติดมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 12 - 24 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.57 ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียน จำนวน 6,276 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.50 ของผู้เข้ารับการรักษารักษาบำบัดสารเสพติด สำหรับจังหวัดนครราชสีมาผู้ใช้สารเสพติดที่ต้องเข้ารับการรักษารักษาบำบัดในปี พ.ศ. 2562 - 2564 มีจำนวน 9,646 ราย, 8,304 ราย และ 7,771 ราย ตามลำดับ กลุ่มอายุที่ใช้สารเสพติดมากที่สุดคือช่วงอายุ 25 - 39 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.02 รองลงมาคือกลุ่มช่วงอายุ 12 - 24 ปี สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือยาบ้า คิดเป็นร้อยละ 83.48 ส่วนในอำเภอที่เป็นพื้นที่การวิจัยของจังหวัดนครราชสีมา พบว่าผู้ใช้สารเสพติดที่ต้องเข้ารับการรักษารักษาบำบัดในปี พ.ศ. 2562 - 2564 จำนวน 149 ราย, 128 ราย และ 93 ราย ตามลำดับ กลุ่มอายุที่ใช้สารเสพติดมากที่สุดคือช่วงอายุ 12 - 24 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.54 สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือยาบ้า เช่นเดียวกับในระดับประเทศ คิดเป็นร้อยละ 81.72⁷ และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ

ปราบปรามยาเสพติดพบกลุ่มใช้สารเสพติดรายใหม่เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.7 และอายุต่ำกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 จากสถิติของผู้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูมีแนวโน้มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น⁸ นอกจากนี้องค์การอนามัยโลกพบว่าการใช้สารเสพติดส่งผลให้มีการเสียชีวิตประมาณ 11.8 ล้านคนต่อปี ทั้งทางตรงและทางอ้อม และยังเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญในการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรประมาณ 11.4 ล้านคนต่อปี ซึ่งสาเหตุของการเสียชีวิตเกิดจากการใช้สารเสพติดเกินขนาดประมาณ 350,000 รายต่อปี² การใช้สารเสพติดส่งผลกระทบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม เศรษฐกิจ ระบบสาธารณสุข การเมือง และความมั่นคงของประเทศชาติ⁹ และพบว่าการใช้สารเสพติดในเยาวชนนั้นสร้างความเดือดร้อนทั้งแก่ครอบครัว ชุมชน หรือสังคมเป็นอันมาก และยังส่งผลกระทบต่อระบบด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านการแพทย์และการสาธารณสุข ด้านการเมือง และด้านเศรษฐกิจ ซึ่งปัญหาการใช้สารเสพติดนั้นมีปัจจัยที่หลากหลายมาเกี่ยวข้องซึ่งต้องเฝ้าระวังและป้องกันทุกมิติ มีผลวิจัยพบว่าการดูแลนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเพื่อลดพฤติกรรมกรรมการใช้สารเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนและบุคคลรอบข้าง และลดปัญหาในด้านต่างๆ เช่น ปัญหาการเรียน ปัญหาครอบครัวและปัญหาสังคม และลดค่าใช้จ่ายในการรักษารักษาบำบัดฟื้นฟูอีกด้วย จึงจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการป้องกันที่ตัวนักเรียน^{10,11} โดยเฉพาะการส่งเสริมให้มีการควบคุมตนเอง ซึ่งนั่นถือว่าเป็นปัจจัยป้องกันสำคัญในการเสพยาเสพติดในวัยรุ่น¹²

ปัจจัยที่มีผลต่อการลดพฤติกรรมกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนมี 3 ปัจจัยหลัก คือ 1) ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การเจ็บป่วยโรคทางจิตเวชและโรคร่วม ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย ปัญหาทางด้านพฤติกรรมทัศนคติและการรับรู้ต่อสารเสพติด 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ปัจจัยก่อนคลอด ความคาดหวังของครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ การควบคุมอารมณ์ของมารดา ระดับการศึกษาของครอบครัว การใช้สารเสพติดในครอบครัว ทัศนคติและการรับรู้ต่อสารเสพติดของครอบครัว ลักษณะของครอบครัว และ 3) ปัจจัยด้านสังคมหรือชุมชน ได้แก่ การมีเพื่อนใช้สารเสพติด การเข้าสังคม ความเชื่อ ทัศนคติและการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อสารเสพติด การเข้าร่วมทำกิจกรรมโรงเรียน^{4,13,14} นอกจากนี้พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประวัติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด¹⁵ หากต้องการแก้ปัญหาการใช้สารเสพติดของกลุ่ม

นักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพต้องเริ่มที่การส่งเสริมการป้องกันและลดปัจจัยเสี่ยงที่นำไปสู่การเริ่มต้นการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียน^{12,19-21}

ประเทศไทยมีนโยบายการจัดการปัญหาการใช้สารเสพติด เน้นการปราบปรามโดยใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นหลัก โดยเฉพาะกลุ่มผู้ค้า เพื่อเป็นการลดผลกระทบจากการใช้สารเสพติดสำหรับผู้เสพจะดำเนินการให้ได้รับการบำบัดเพื่อให้กลับมาดำรงชีวิตได้อย่างปกติ แต่การดำเนินการที่ดีที่สุดได้แก่การป้องกันการ ใช้สารเสพติด โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น และเข้าสู่มัธยมศึกษาตอนปลาย คือระหว่างช่วงอายุ 15 - 17 ปี^{16,17} ซึ่งเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนวัย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้องได้รับการเตรียมตัวในการเผชิญ ความคาดหวังของครอบครัวและสังคม หากการพัฒนาระยะนี้ มีปัญหาที่อาจเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีคุณภาพ ซึ่งทราบกันดีว่าวัยนี้ เป็นวัยอยากรู้อยากลอง มีความกล้าได้กล้าเสีย กล้าที่จะเผชิญ ความเสี่ยงหรือความท้าทาย ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมากกว่า ครอบครัว เป็นวัยที่มีความวุ่นวายใจ ยุ่งยากสับสน อาจนำไปสู่ ปัญหาทางด้านจิตสังคมและการใช้สารเสพติด¹⁸ เด็กในวัยนี้มัก ขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการตัดสินใจและพฤติกรรมที่กระทำผิดของกลุ่มนักเรียน จึงจำเป็นที่จะมุ่งเข้าไปส่งเสริมทักษะการควบคุมตนเอง สร้าง ความเข้าใจทางอารมณ์และการสื่อสารของนักเรียน เสริมทักษะ การเป็นเพื่อนและทักษะการแก้ไขปัญหาทางสังคม ก่อให้เกิดความ ตระหนัก ความเชื่อมั่นในตนเอง มีทักษะทางสังคม มีความสามารถ ในการแก้ปัญหา มีศักยภาพควบคุมตนเอง สามารถลดพฤติกรรม การกระทำผิดหรือการใช้สารเสพติดได้ และมีการศึกษาหลาย การศึกษาที่พบว่า การเข้าไปส่งเสริมเพิ่มการควบคุมตนเองสามารถ ป้องกันพฤติกรรมการใช้สารเสพติดหรือการกระทำผิดของนักเรียน ได้อย่างมีนัยสำคัญ^{12,19-21}

การควบคุมตนเองมีความสำคัญอย่างมากสำหรับ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในการลดพฤติกรรมการใช้สารเสพติด เพราะการควบคุมตนเองคือความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม เมื่อต้องเผชิญกับแรงกระตุ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ สำคัญในการหลีกเลี่ยงการกระทำผิดต่างๆ ผู้ที่มีความสามารถ ในการควบคุมตนเองต่ำก็มักจะกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรม เพราะไม่สามารถยับยั้งใจต่อแรงกระตุ้นที่เผชิญได้²² ตาม แนวคิดการควบคุมตนเองของทั้งเน่ และคณะ (2004) อธิบายว่า

การควบคุมตนเองเป็นความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมที่ เบี่ยงเบนหรือแนวโน้มเชิงลบไปกับแรงกระตุ้น ซึ่งการควบคุมตนเอง ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ดังนี้²³ 1) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ การปฏิบัติงาน คือ นักเรียนไม่ได้รับการเอาใจใส่ ถูกดูต่ำทำให้ อับอาย ถูกลงโทษ ทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมต่อต้าน ไม่เชื่อฟัง คำตักเตือน ทำให้เกิดทัศนคติทางลบนำไปสู่พฤติกรรมการใช้ สารเสพติด ผลที่ตามมาคือการขาดเรียน เรียนไม่จบ ขาดความ รับผิดชอบ²⁴ นักเรียนที่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ยที่ต่ำกว่า 1.99 จะมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²⁵ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการ ควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ .127 เท่า²⁶ 2) ด้านการควบคุมจากสิ่งกระตุ้น คือ ชุมชนที่มีการ แพร่ระบาดของสารเสพติด มีการเข้าถึงสารเสพติดได้ง่ายหรือเป็น แหล่งของสารเสพติด ผู้คนที่อาศัยอยู่มองว่าสารเสพติดเป็นเรื่อง ปกติ ทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากลองและตัดสินใจใช้สารเสพติด ในที่สุด ซึ่งชุมชนที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรม การใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความสัมพันธ์ในระดับสูง²⁴ อิทธิพลจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับ การใช้สารเสพติด นักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่จะมีเพื่อนที่ไม่สูบบุหรี่มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดีกว่าผู้ที่มีเพื่อนสูบบุหรี่ .395 เท่า²⁶ 3) ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ คือ ความมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองต่ำในทิศทางลบ มีความสัมพันธ์ ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุ่นหันพลันแล่น ($R=-.370$) และการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์ ($R=-.204$) การควบคุมตนเอง ของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²⁷ 4) ด้านสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือ ความขัดแย้งในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้สารเสพติด ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R=.287$) ความขัดแย้ง ในครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัวสามารถร่วมทำนาย การใช้สารเสพติดของนักเรียนได้ร้อยละ 13.30²⁸ 5) ด้านศีลธรรม และจริยธรรม คือ การมีจิตสำนึกส่งผลต่อการควบคุมตนเองต่ำ ในทิศทางลบ ($B=-.382$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถ ร่วมทำนายการควบคุมตนเองต่ำได้ร้อยละ 24.2 การที่นักเรียนมี การควบคุมตนเองในระดับต่ำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการใช้สารเสพติด²⁹ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีผลต่อ ความสามารถในการควบคุมตนเองของนักเรียนที่จะนำไปสู่ พฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การควบคุมตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนในประเทศไทยนั้นยังไม่พบว่ามีการศึกษาว่าองค์ประกอบใดของการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ด้วยความสำคัญที่พบว่าการใช้สารเสพติดมักจะเริ่มต้นใช้ในวัยรุ่นถึงแม้ว่าในประเทศไทยจะมีการศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมตนเองบ้างแล้ว แต่เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล อาทิเช่น เพศ อายุ การเลี้ยงดู สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การสนับสนุนจากสังคม และการคบเพื่อน เป็นต้น แต่ยังไม่มีการศึกษาในเรื่องการควบคุมตนเองกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะการศึกษาในองค์ประกอบย่อยของการควบคุมตนเองกับการใช้สารเสพติด เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่สำคัญสำหรับนำไปวางแผนพัฒนาความสามารถการควบคุมตนเองในด้านที่มีอิทธิพลต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และอำนาจการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดขององค์ประกอบรายด้านของการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

สมมุติฐานการวิจัย

การควบคุมตนเองของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด และรายด้านขององค์ประกอบการควบคุมตนเองสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (predictive correlation research) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา

ตัวแปรอิสระ คือ การควบคุมตนเอง ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปฏิบัติงาน 2) ด้านการควบคุมจากสิ่งกระตุ้น 3) ด้านการปรับตัวทางอารมณ์

4) ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล 5) ด้านศีลธรรมและจริยธรรม

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ในเขตอำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งพื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้มีโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 2 โรงเรียน โดยมีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแห่งที่หนึ่ง จำนวน 304 คน โรงเรียนแห่งที่สอง จำนวน 81 คน รวมทั้งหมดจำนวน 485 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 12 - 15 ปี โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (inclusion criteria) ได้แก่ นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 เพศชายและเพศหญิง มีอายุระหว่าง 12 - 15 ปี และยินดีเข้าร่วมโครงการวิจัยและผู้ปกครองอนุญาต

เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง (exclusion criteria) ได้แก่ นักเรียนย้าย ลาออก ป่วย ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ และไม่มาเรียนในวันกำหนดตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยคำนวณกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการเปิดตารางสำเร็จของ Krejcie และ Morgan (1970)⁴³ ได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จำนวน 226 คน แต่ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำจำนวนประชากรทั้งหมด 485 คน มาคัดเลือกตามเกณฑ์การคัดเลือก เหลือผู้มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ 429 คน แต่วันที่เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีนักเรียนขาดเรียนจำนวน 58 คน และไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในวันตอบแบบสอบถามได้จำนวน 56 คน จึงคัดออกตามเกณฑ์การคัดออก จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างจำนวน 371 คน ผู้วิจัยจึงใช้ประชากรทั้งหมดในการวิจัยเนื่องจากอยู่ในปริมาณที่สามารถเก็บข้อมูลได้ และอีกประการที่สำคัญการเก็บข้อมูลในนักเรียนทั้งหมดนั้นเพื่อลดอคติที่ไม่ได้ต่อกลุ่มนักเรียนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามและเพื่อลดความรู้สึกไม่เท่าเทียมกันในกลุ่มเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 มีอายุระหว่าง 12 - 15 ปี ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภอในชนบทขนาดเล็ก ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้จำนวน 371 คนที่เป็นไปตามคุณสมบัติของเกณฑ์การคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามทั่วไป ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามมาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและการใช้สารเสพติด ประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคลจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง สถานภาพของบิดามารดา ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย เกรดเฉลี่ยทางการเรียน บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด และกลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด

แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษาพัฒนาขึ้นโดย หทัยชนก พันพงศ์⁴⁰ ตามกรอบแนวคิดของทั้งเน่ และคณะ (2004) ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน (self-control in work performance) ด้านการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น (self-control from stimulation) ด้านการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ (self-control in emotions) ด้านการควบคุมตนเองสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (self-control in interpersonal relationships) และด้านการควบคุมตนเองด้วยจริยธรรม (self-control with ethics)²³ มีจำนวน 66 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Likert scale) โดยมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 - 5.00 ความหมาย มีการควบคุมตนเองในระดับดีมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 - 4.50 ความหมาย มีการควบคุมตนเองในระดับดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 - 3.50 ความหมาย มีการควบคุมตนเองในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 - 2.50 ความหมาย มีการควบคุมตนเองในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.50 ความหมาย มีการควบคุมตนเองในระดับน้อยที่สุด

แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พัฒนาขึ้นโดย ชยาภรณ์ กองสมบัติ⁴¹ ตามกรอบแนวคิดของคอนร็อตและวอยซิค (2002) ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง (hopelessness) ด้านการไวต่อความวิตกกังวล (anxiety sensitivity) ด้านความหุนหันพลันแล่น (impulsivity) และด้านความรู้สึกแสวงหา (sensation seeking)³⁹ มีจำนวน 39 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Likert scale) โดยมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.49 ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการเสพติดในระดับสูงมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 - 2.49 ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการเสพติดในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 - 3.49 ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการเสพติดในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 - 4.00 ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการเสพติดในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปหาความเชื่อมั่นในนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในพื้นที่ข้างเคียง แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปคำนวณหาความเชื่อมั่น (reliability) ของเครื่องมือ โดยการทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) โดยแบบสอบถามแต่ละฉบับมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค ดังนี้ แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 และแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.72

การพิทักษ์สิทธิอาสาสมัคร

โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่การรับรอง 355-298/2566 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอายุต่ำกว่า 18 ปี จึงต้องให้ผู้ปกครองยินยอมพร้อมกับนักเรียนด้วย การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างดำเนินการโดยผู้วิจัยทำหนังสือยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนแต่ละโรงเรียนเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล หลังจากได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนแล้ว ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องและประชุมกับนักเรียนทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงรายละเอียดของโครงการ วัตถุประสงค์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และสิทธิของกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย โดยให้นักเรียนใช้เวลาในการตัดสินใจได้อย่างอิสระใน 1 สัปดาห์ และขอให้นักเรียนนำเอกสารชี้แจงพร้อมเอกสารขออนุญาตผู้ปกครอง และให้ผู้ปกครองลงนามยินยอมอนุญาต กรณีที่ผู้ปกครองยินยอมให้นักเรียนเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ซึ่งการตัดสินใจจะไม่มีผลใดๆต่อนักเรียนและข้อมูลจากการทดลอง แบบสอบถามจะเป็นความลับ และนำเสนอในภาพรวมไม่สามารถระบุถึงตัวบุคคลได้ เมื่อทั้งนักเรียนและผู้ปกครองลงนามยินยอมเข้าร่วมโครงการถึงจะนับเป็นกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจนเกิดความเข้าใจ และให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามทั้งหมดด้วยตนเอง เมื่อกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเสร็จ ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล และทำการเก็บแบบสอบถามโดยแยกหนังสือยินยอมกับเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลออกจากกันเพื่อป้องกันการทราบถึงตัวบุคคล และนำชุดข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (descriptive statistic) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำข้อมูลไปทดสอบการแจกแจง (normality test) ด้วยสถิติ Kolmogorov-Smirnov พบว่าชุดข้อมูล significant ในทุกตัวแปร มีการแจกแจงข้อมูลแบบไม่ปกติ (non normal distribution) เพื่อให้ได้ชุดข้อมูลที่สมบูรณ์และสามารถเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติแบบ Parametric Statistic ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการ Univariate Outlier ชุดข้อมูล โดยใช้หลักการที่ว่าค่าคะแนนที่อยู่นอกขอบเขตของ $\text{Mean} \pm \text{SD}$ จะเป็นข้อมูลที่ไม่ปกติ (outlier) กับทุกตัวแปร แล้วนำข้อมูลที่มีค่าอยู่นอกเกณฑ์ออกจากชุดข้อมูล^{30,31} จากนั้นดำเนินการหาชุดข้อมูลที่เป็น Multivariate Outlier ในชุดข้อมูลที่เหลือ โดยคำนวณจากค่า Mahalanobis Distance³¹ และนำข้อมูลที่มีค่าอยู่นอกเกณฑ์อ้างอิงที่ยอมรับได้ของสถิติออก เมื่อผู้วิจัยจัดการกับชุดข้อมูลทั้ง 2 วิธีที่กล่าวมาข้างต้น พบว่ามีชุดข้อมูลที่คงเหลือจำนวน 365 ราย แล้วนำชุดข้อมูลไปทดสอบการกระจายของข้อมูลอีกครั้ง พบว่าค่า Skewness Index น้อยกว่า 3 และค่า Kurtosis Index น้อยกว่า 10 ทุกตัวแปร³² และการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 300 ราย จึงสรุปได้ว่าชุดข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)³³ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติแบบ Parametric Statistic วิเคราะห์ข้อมูลในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา คือ ใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis)

ผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 371 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 58.80 อายุเฉลี่ย 13.75 ปี

(SD=0.92) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 38.80 มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 3.00 - 3.49 ร้อยละ 30.20 ผู้ปกครองมีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 40.70 สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 62 มีประวัติถูกทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 33.20 บุคคลในครอบครัวที่ใช้สารเสพติด ร้อยละ 50.90 มีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด ร้อยละ 41.50 มีความขัดแย้งในครอบครัว ร้อยละ 42 ดังตารางที่ 1

วิเคราะห์ความสัมพันธ์การควบคุมตนเองทั้ง 5 องค์ประกอบ โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) พบว่าการควบคุมตนเองในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด (r=.483, p-value<.001) เมื่อแยกองค์ประกอบการควบคุมตนเองในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ ดังนี้ ด้านการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน (r=.354, p-value<.001) ด้านการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น (r=.267, p-value<.001) ด้านการควบคุมตนเองในอารมณ์ (r=.431, p-value<.001) ด้านการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (r=.429, p-value<.001) และด้านการควบคุมตนเองด้วยจริยธรรม (r=.267, p-value<.001) ดังตารางที่ 2

เมื่อวิเคราะห์หาความสามารถในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขององค์ประกอบการควบคุมตนเองทั้ง 5 องค์ประกอบ ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (stepwise multiple regression coefficient) พบว่ามี 3 องค์ประกอบที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ คือ การควบคุมตนเองด้านอารมณ์สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 18.60 (R^2 change=.186) การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงานสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 9.50 (R^2 change=.095) และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 1.90 (R^2 change=.019) และเมื่อรวมองค์ประกอบการควบคุมตนเองทั้ง 3 องค์ประกอบสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 29.90 (R^2 change=.299) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสามารถอธิบายได้ว่าการควบคุมตนเองด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	153	41.20
หญิง	218	58.80
อายุ Mean=13.75, SD=0.92 Min=12, Max=15		
12 ปี	33	8.90
13 ปี	115	31.00
14 ปี	134	36.10
15 ปี	89	24.00
กำลังศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	114	30.70
มัธยมศึกษาปีที่ 2	144	38.80
มัธยมศึกษาปีที่ 3	113	30.50
ผลการศึกษา Mean=2.84, SD=0.64 Min=1.00, Max=4.00		
ต่ำกว่า 1.00	2	0.50
1.00 - 1.49	8	2.20
1.50 - 1.99	34	9.20
2.00 - 2.49	52	14.00
2.50 - 2.99	107	28.80
3.00 - 3.49	112	30.20
มากกว่า 3.50	56	15.10
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง		
ประถมศึกษา	151	40.70
มัธยมศึกษาตอนต้น	84	22.60
มัธยมศึกษาตอนปลาย	120	32.30
อนุปริญญา	4	1.10
ปริญญาตรี	11	3.00
ปริญญาโท	1	0.30

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	230	62.00
หย่าร้าง	114	30.70
หม้าย	16	4.30
แยกกันอยู่	11	3.00
ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย		
ไม่มี	248	66.80
มี	123	33.20
บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด		
ไม่ใช้	182	49.10
ใช้	189	50.90
กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด		
ไม่ใช้	217	58.50
ใช้	154	41.50
ความขัดแย้งในครอบครัว		
ไม่มี	215	58.00
มี	156	42.00

และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 29.90 ดังตารางที่ 3

เมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลขององค์ประกอบการควบคุมตนเองทั้ง 3 องค์ประกอบ พบว่าตัวแปรทำนายที่มีค่าสูงสุด คือ การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ (St. β =.285) รองลงมา คือ การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน (St. β =.278) และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (St. β =.182) แสดงว่าการควบคุมตนเองด้านอารมณ์เป็นตัวแปรอันดับแรกที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมาคือการควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลตามลำดับ ดังตารางที่ 4

สามารถเขียนสมการในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น = 1.495

+ .132

การควบคุมตนเองด้านอารมณ์

+ .113

การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน

+ .073

การควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

สมการทำนายในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

Z พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น = .285Z

การควบคุมตนเองด้านอารมณ์

+ .278Z

การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน

+ .182Z

การควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

ตารางที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเองทั้ง 5 องค์ประกอบ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6
ด้านการปฏิบัติงาน	1					
ด้านจากสิ่งกระตุ้น	.459**	1				
ด้านอารมณ์	.112**	.320**	1			
ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	.242**	.389**	.630**	1		
ด้านจริยธรรม	.536**	.585**	.202**	.382**	1	
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด	.354**	.267**	.431**	.429**	.267**	1
การควบคุมตนเองในภาพรวม	r=.483**	p-value<.001				

**p-value<.001

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression coefficient) ของการควบคุมตนเองที่มีอำนาจการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365)

ลำดับขั้นตัวแปรทำนาย	R	R ²	Adjusted R ²	R ² change	F	p-value
ด้านอารมณ์	.431	.186	.183	.186	82.716	<.001
ด้านการปฏิบัติงาน	.530	.280	.276	.095	70.545	<.001
ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	.547	.299	.293	.019	51.404	.002
R=.547, R ² =.299, F=51.404, Constant=1.495						

ตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มตัวอย่าง (n=365)

ตัวทำนาย	B	S.E. B	St. B	t	p-value	Zero-order	VIF
ด้านอารมณ์	.132	.026	.285	5.019	<.001	.431	1.664
ด้านการปฏิบัติงาน	.113	.018	.278	6.121	<.001	.354	1.065
ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	.073	.023	.182	3.118	.002	.429	1.746
R=.547, R ² =.299, F=51.404, Constant=1.495, Durbin-Watson=1.795							

วิจารณ์

การศึกษาในครั้งนี้พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นความสามารถภายในของนักเรียนในการควบคุมตนเองหรือการยับยั้งตนเองไม่ให้เสพติด หากมีความสามารถในการควบคุมตนเองในระดับต่ำนั้นหมายความว่า จะมีโอกาสเสี่ยงต่อการเสพติดมากกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองในระดับสูง ซึ่งความสามารถในการควบคุมตนเองได้ก็จะลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น^{23,34,35}

ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้มี 5 ตัวแปร ถึงแม้ทุกตัวแปรจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีเพียง 3 ตัวแปรเท่านั้นที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

การควบคุมตนเองด้านอารมณ์สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 18.60 และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นความสามารถในการปรับตัวได้ของนักเรียนตามสถานการณ์มีการควบคุมอารมณ์ได้ไม่เกิดความวิตกกังวล^{24,25} แต่ถ้าหากควบคุมอารมณ์ไม่ได้ก็จะเกิดความหุนหัน ความใจร้อน ความฉุนเฉียว ความเครียด ความหงุดหงิด ความโกรธ ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานทางด้านจิตใจ เกิดความเหงา ความว้าวุ่น ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ จึงนำไปสู่พฤติกรรมเสพติด³⁶⁻³⁸ การควบคุมตนเองในระดับต่ำนักเรียนจะมีลักษณะหุนหันพลันแล่น ความเอาแต่ใจตัวเอง อารมณ์แปรปรวน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Leimberg และ Lehmann (2022) พบว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสพติดและความหุนหันพลันแล่น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 63²⁷

การควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงาน สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 9.50 และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นความสามารถ

ของนักเรียนด้านการเรียน ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ความตั้งใจมีการวางแผนปรับปรุง ทบทวน ควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถวัดจากความรับผิดชอบของนักเรียน การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน และผลสำเร็จทางวิชาการ คือ เกรดเฉลี่ยทางการเรียน²⁴⁻²⁶ กล่าวคือนักเรียนที่เสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดจะมีผลการเรียนที่ต่ำกว่าตามหลักฐานเชิงประจักษ์พบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 1.99 มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมมารยาทเรียนหยุดเรียนกลางคัน และขาดความรับผิดชอบในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำและมีพฤติกรรมเสพติด²⁵ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ .127 เท่า²⁶

การควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 1.90 และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นความสามารถของนักเรียนในด้านการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้ การระงับคำพูดที่ทำให้บุคคลอื่นเสียใจ การระงับพฤติกรรมที่บุคคลอื่นไม่ชอบ หากนักเรียนมีความทุกข์จะส่งต่อผลลัพธ์เชิงลบด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับบุคคลใกล้ชิดซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมเสพติดได้ในที่สุด²³ และนักเรียนที่มีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวบ่อย มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน²⁸ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Olashore และคณะ (2022) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเกี่ยวข้องกับการเสพติด และ อรรถพล ภูอาษา (2564) ยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวและการเสพติดของนักเรียนสามารถทำนายการเสพติดของนักเรียนได้⁴²

จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีการควบคุมตนเองด้านอารมณ์ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นในระดับดี ซึ่งอาจส่งผลต่อการควบคุมตนเองด้านการปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับดีจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนของนักเรียนอยู่ในช่วงระหว่าง 3.00 - 3.49 ซึ่งถือได้ว่ามีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้นักเรียนยังมีการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในระดับดี อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนมากอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่ไม่มีความขัดแย้งกันในครอบครัว รวมถึงการอาศัยอยู่ในครอบครัวที่ไม่ใช้สารเสพติดด้วย

และผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปปรับใช้ในการพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบ 3 องค์ประกอบของการควบคุมตนเอง ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เพื่อให้เกิดความสามารถในการยับยั้งตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภายใต้บริบทของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในพื้นที่ชนบท ครอบครัวนักเรียนส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรมและรับจ้าง มีเศรษฐกิจฐานะยากจน จึงเปรียบเทียบผลการศึกษาได้เฉพาะในพื้นที่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันไม่สามารถนำผลการศึกษาไปอธิบายในประชากรส่วนใหญ่ของประเทศได้

สรุป

การควบคุมตนเองทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านจากสิ่งกระตุ้น ด้านอารมณ์ ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และด้านจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไรก็ตามมีองค์ประกอบของการควบคุมตนเอง 3 ด้าน ที่สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้โดยการควบคุมตนเองด้านอารมณ์เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด ตามมาด้วยการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน และการควบคุมตนเองด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่งหมายความว่าหากนักเรียนสามารถจัดการอารมณ์ภายในตนเองได้ดี ไม่มีความทุกข์ทรมานทางจิตใจ ก็จะนำไปสู่การปรับตัวในการทำงานและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างราบรื่น ลดความขัดแย้งกับคนรอบข้าง จะช่วยให้การควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด

ข้อเสนอแนะ

ด้านการปฏิบัติ

บุคลากรด้านสุขภาพหรือผู้ที่ทำงานกับเด็กวัยรุ่นตอนต้น ควรมีการส่งเสริมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด โดยนำผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่าความสามารถในการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดมีอิทธิพลต่อกัน โดยเข้าไป

พัฒนาเพิ่มความสามารถของการควบคุมตนเองโดยเฉพาะด้านอารมณ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งบุคลากรในโรงเรียนสามารถคัดกรองนักเรียนที่มีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ เพื่อให้การช่วยเหลือและติดตามเฝ้าระวังพฤติกรรมด้านการวิจัย

พัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถควบคุมตนเองในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเน้นความสามารถควบคุมตนเองด้านอารมณ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และวัดผลลัพธ์พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่เกิดขึ้นและควรศึกษาวิจัยในปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการควบคุมตนเองเพื่อขยายผลการศึกษาปัจจัยหรือองค์ประกอบอื่นของการควบคุมตนเอง ที่อาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์นัยชนก พันพงศ์ และ อาจารย์ชยาภรณ์ กองสมบัติ ที่กรุณาอนุญาตให้ใช้เครื่องมือในวิจัย ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้ปกครองทั้ง 2 แห่ง ที่กรุณาอนุญาตให้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ผลประโยชน์ขัดกัน

ผู้นิพนธ์ขอแจ้งว่าไม่มีความขัดแย้งทางผลประโยชน์

การมีส่วนร่วมของผู้นิพนธ์ (authors' contributions)

อนุวัฒน์ สรวนรัมย์: ออกแบบการศึกษา เก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และเขียนบทความ; ดร.ณิ รุจกรกานต์: ออกแบบการศึกษา ให้คำปรึกษาในกระบวนการวิจัย ตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูลและแก้ไขบทความ

เอกสารอ้างอิง

1. Poudel A, Gautam S. Age of onset of substance use and psychosocial problems among individuals with substance use disorders. BMC Psychiatry 2017; 17(1): 1-10.
2. Substance Abuse and Mental Health Services Administration. Highlights for the 2022 national survey on drug use and health [Internet]. Rockville (MD): SAMHSA; 2023 [cited 2023 Jan 26]. Available from: <https://www.samhsa.gov/data/sites/default/files/reports/rpt42731/2022-nsduh-main-highlights.pdf>

3. United Nations Office on Drugs and Crime. World drug report 2020. Vienna: UNODC; 2020.
4. Olashore AA, Paruk S, Maphorisa T, Mosupiemang B. Pattern of substance use and substance use disorder in adolescent learners at public secondary schools in Gaborone Botswana. *PLoS One* 2022; 17(9): 1-14.
5. Sungkhawanna T. Overcoming drug problem by holistic approach through the integrated plan on drug prevention suppression and treatment of drug addicts. *ONCB Journal* 2023; 39(2): 26-37.
6. Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice. Thailand narcotics control annual report 2021. Bangkok: Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice; 2020.
7. Office of the Drug Addiction Treatment and Rehabilitation Commission, Ministry of Public Health. National drug addiction treatment and rehabilitation information system 2022 [Internet]. [cited 2023 Jan 25]. Available from: https://antidrugnew.moph.go.th/Runtime/FrmONCBMain_Web/Main.aspx
8. Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice. Thailand narcotics control annual report 2017. Bangkok: Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice; 2017.
9. Phuakpong K, Banthumporn N, Bunprasert C. The effects of an empowerment program on the self-control of amphetamine use disorder patients. *The Journal of The Royal Thai Army Nurses* 2018; 19(special): 118-28.
10. Ninkron P, Khuntiterakul P. A model of surveillance behavior patterns of youth in the five precepts keeping village project at Nakhon Pathom province. *Princess of Naradhiwas University Journal* 2021; 13(3): 40-55.
11. Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice. Thailand narcotics control annual report 2023. Bangkok: Office of the Narcotics Control Board, Ministry of Justice; 2023.
12. Woods C, Kim B, Guo K, Nyguen T, Taplayan S, Aronowitz T. Factors that influence substance use among american indian/alaskan native youth: A systematic mixed studies review. *J Am Psychiatr Nurses Assoc* 2022; 28(1): 37-57.
13. Rodríguez-Ruiz J, Zych I, Ribeaud D, Steinhoff A, Eisner M, Quednow BB, et al. The influence of different dimensions of the parent-child relationship in childhood as longitudinal predictors of substance use in late adolescence the mediating role of self-control. *Int J Ment Health Addict* 2023; 22(1): 1-18.
14. Nawi AM, Ismail R, Ibrahim F, Hassan MR, Manaf MRA, Amit N, et al. Risk and protective factors of drug abuse among adolescents: a systematic review. *BMC Public Health* 2021; 21(1): 1-15.
15. Mahaweerawat U, Yangyuen S. The relationship between perceived neighborhood crime and substance use among drug addicts in Northeast Thailand. *The Public Health Journal of Burapha University* 2018; 13(2): 50-66.
16. Lipiphan J. Legal measures to reduce the harm from drug use. *J Law Soc* 2021; 3(3): 16-28.
17. Niempia T, Jariya W. The effectiveness of the program for resisting amphetamine use among prisoners at Phitsanulok province prisons. *Research and Development Health System Journal* 2020; 13(1): 700-8.
18. Chaimueng R, Kiengam N. Study of fundamental data and current condition for developing life and family for lower secondary school students. *Silpakorn University Journal* 2020:19-29.
19. Piquero AR, Jennings WG, Farrington DP, Diamond B, Gonzalez JMR. A meta-analysis update on the effectiveness of early self-control improvement programs to improve self-control and reduce delinquency. *J Exp Criminol* 2016; 12(2): 249-64.
20. Jo Y. Stability of self-control: Hirschi's redefined self-control. *Int J Offender Ther Comp Criminol* 2015; 59(1): 51-67.
21. Castellanos-Ryan N, Seguin JR, Vitaro F, Parent S, Tremblay RE. Impact of a 2-year multimodal intervention for disruptive 6-year-olds on substance use in adolescence: randomised controlled trial. *BJPsych* 2013; 203(3): 188-95.
22. Gottfredson M, Hirschi T. A general theory of crime. Stanford University Press; 1990.
23. Tangney JP, Baumeister RF, Boone AL. High self-control predicts good adjustment less pathology better grades and interpersonal success. *J Pers* 2004; 72(2): 271-324.
24. Tudkuea T, Ma-samae S, Sasooloh S. Relationship of factors affecting drug abuse among youth in Pattani province. *Parichart Journal* 2023; 36(1): 1-15.
25. Ganpet P, Teerawatsakul S. Prevalence of risk factors and protective factors of drug abuse in 5th and 6th grade students lamphun primary educational service area office 1. *Payap University Journal* 2019; 29: 120-31.
26. Voraaroon O, Khajornchaikul P, Prutipinyo C, Taechaboonsersak P, Supachai P. Factors related to smoking self-control among lower secondary school students suphanburi province. *The Public Health Journal of Burapha University* 2017; 12(2): 75-85.
27. Watts SJ, Iratzoqui A. Unraveling the relationships between low self-control, substance use, substance-using peers and violent victimization. *Am J Crim Justice* 2019; 44(6): 979-97.
28. Mungkung W, Wacharasin C, Deoisres W. Family factors Influencing substance abuse in male adolescents at a juvenile vocational training centre. *The Public Health Journal of Burapha University* 2016; 11(2): 53-63.
29. Leimberg A, Lehmann P.S. Unstructured socializing with peers, Low self-control, and substance use. *Int J Offender Ther Comp Criminol* 2022; 66(1): 3-27.
30. Ghorbani H. Mahalanobis distance and its application for detecting multivariate outliers. *FU Math Inform* 2019; 34(3): 583-95.
31. Mishra P, Pandey CM, Singh U, Gupta A, Sahu C, Keshri A. Descriptive statistics and normality tests for statistical data. *Ann Card Anaesth* 2019; 22(1): 67-72.
32. Kline RB. Principles and practice of structural equation modeling 3rded. New York: The Guilford Press; 2011.
33. Hair JF, Black WC, Babin BJ, Anderson RE. Multivariate data analysis. Hampshire: Cengage Learning EMEA; 2019.
34. Callie HB, Ronald LS, Leslie GS. A longitudinal test of the effects of parenting and the stability of self-control negative evidence for the general theory of crime. *Criminology* 2006; 44(2): 353-95.
35. Opp KD. Analytical criminology integrating explanations of crime and deviant behavior. 1sted. Routledge; 2020.
36. Conover K, Daiute C. The process of self-regulation in adolescents a narrative approach. *J Adolesc* 2017; 57(1): 59-68.
37. Konig C, Skriver MV, Iburg KM, Rowlands G. Understanding

- educational and psychosocial factors associated with alcohol use among adolescents in Denmark; Implications for health literacy Interventions. *Int J Environ Res Public Health* 2018; 15(8): 1-13.
38. Kleebua S, Yongyuan B, Seree P. Relationship between the five-factor model of personality and self-control among young people who committed drugs related crimes. *Academic Services Journal, Prince of Songkla University* 2019; 30(1): 189-99.
39. Conrod PJ. Validation of a four-factor model of personality risk for substance abuse and examination of a brief instrument for personality risk. *Addict Biol* 2002; 7: 329-426.
40. Punpong H. A development of self-control test for secondary education students. [Thesis]. Bangkok: Srinakharinwirot University; 2012.
41. Kongsombut C. Development of a risk behavior prevention manual for guidance teachers. [Thesis]. Bangkok: Srinakharinwirot University; 2018.
42. Phuasa A. Prevalence and factors associated with adolescent sexual risk and substance abuse behaviors in Chom Phra district, Surin province. *Journal of the Office of DPC 7 Khon Kaen* 2021; 28(3): 1-11.
43. Krejcie R, Morgan W. Determining sample sizes for research activities. *Educ Psychol Meas* 1970; 30: 607-10.